

Tisztelt Kollégák!

Folyó év április 5-én lezajlott közgyűlésünk, a Magyar Geofizikusok Egyesületének ez évi közgyűlése. Tagságunk tavaly úgy döntött, hogy a reánk következő évben ismét rám bízta Egyesületünk vezetését. Megtisztelő döntésüket itt és most újra megköszönöm. A következőkben néhány mondatban szeretném összefoglalni, hogy hogyan látom az Egyesület jelenlegi helyzetét és mit tartok a legfontosabb tennivalónak.

A közgyűlési beszámoló megkezdésénél borúlátó módon ítélték meg az Egyesület anyagi helyzetének alakulását. Én azonban úgy vagyok ezzel, mint az az erdélyi ácsmester, akivel a földbirtokos le akarta egy pusztuló istálló tetőszerkezetét bontatni, hogy kinyerje belőle a faanyagot. Az ács megnézte a lebontandó tetőt és azt mondta: „Uram, ez az ácsolat mestermunka, ilyet utoljára az apám tudott csinálni. Én már nem tudnám elkészíteni, hagyjuk meg, és inkább cseréljük ki alatta a falakat.” Bár a pénzügyi helyzet alakulása valóban nem túl kedvező, mégis azt hiszem, hogy ennek ellenére, a rendszerváltás előtti utolsó vezetőség bölcs előre látásának köszönhetően, pénzügyi szempontból az Egyesület még hosszú esztendőig stabilan képes működni. Ugyanakkor, noha erről a közgyűlésen nem sok szó esett, szakmailag egyre inkább kiüresedik, vagyis pont az tűnik el belőle, amiért az egész szervezet létrejött. A fent említett istálló példáját idézve, úgy érzem, hogy a falak omladoznak.

A kiüresedésnek több oka, vagy oldala is van. Az egyik ok, hogy a kilencvenes években nemzetközileg légüres térbe kerültünk. 1991-ben Kijevben volt az utolsó nemzetközi szimpózium. Ezeket a szimpóziumokat a szomszédos országokkal egyenrangú partnerekként, közösen rendeztük és remek alkalmat kínáltak a szakmai kapcsolatok rendszeres ápolására, elmúltukkal ezek a szakmai kapcsolatok fellazultak vagy megszakadtak, és a Magyar Geofizikusok Egyesülete magára maradt, elszigetelődött. Nem sokat segített ezen az alapvetően egyéni tagságra épülő, nagy nyugati szakmai szervezetekhez (EAGE, SEG, SPWLA) történő „affiliáció” sem, mert ezek a „csatlakozások” formálisak, deklaráció szinten maradnak és a gyakorlatban az egyesületi életre semmilyen hatással sincsenek.

A másik ok a belső szakmai élet megváltozása. Volt idő, amikor eredményeinkről, sikereinkről többnyire csak a szakosztályüléseken tudtunk beszámolni, az Egyesület jelentette számunkra a szakmai nyilvánosságot. Emlékszem, hogy a digitális geofizikai adatfeldolgozás hőskorában rendszeresen zsúfolt előadótermek előtt folytak a sokszor kemény vitába torkollt előadások. A szakosztálytitkároknak nem az előadókat kellett verbuválni, hanem az előadótermekért kellett harcolni. Aztán kinyílt a világ és ezek az ülések sokat veszítettek súlyukból. Legtovább az éves, országos, szakmai találkozó szerepét betöltő vándorgyűlések őrizték meg jelentőségüket, azonban, éppen utóbbi években ezek is kényszerűen átalakultak és ezzel párhuzamosan vonzerejük — sokak számára elérhetőségük is — nagyot csökkent.

(Csak zárójelben, hogy ne csak a rosszat lássuk, az ifjúsági ankétok és a Szeniorok Bizottságának rendezvényei ma is nagyon vonzó és jó hangulatú szakmai eseményeknek számítanak. Azonban ezek sikere ellenére is úgy érzem, nyilvánvaló, hogy az egyesületi szakmai munka terén komoly tennivalóink vannak, ha nem akarunk azzal a kérdéssel konfrontálódni, hogy ugyan már mire is jó ez az egyesület.)

Néhány héttel korábban, valamelyik elnökségi ülésen, a gondokról beszélve egyik kedves tagtársam főlőshajtott, hogy most kellene egy karizmatikus vezető. Én azt gondolom, hogy egy fecske, még egy karizmatikus fecske sem csinál nyarat, inkább elkötelezett, körültekintő, szorgos mesteremberekből álló vezetésre van szükség, hogy tégláról téglára haladva megpróbáljuk újra rakni a falat. Meg kell találni azokat a lehetőségeket, amelyek révén a szomszédos országok hasonló — és minden bizonnyal hasonló gondokkal küszködő — szakmai szervezeteivel ismét élő kapcsolatba kerülhetünk. Figyelembe véve a változásokat, például, hogy ma sokkal kevesebb az ifjúságunkon már túljutott, de a szenior kort még el nem ért, aktív kollégáink száma, illetve, hogy egy részük pénzügyi lehetőségei, más részük szabadsági foka az új világban sokkal szűkebb, meg kell találni azokat az új kereteket, amelyekben az itthoni egyesületi élet is felrázható — remélhetőleg csak Csipkerózsika-álmából. Ehhez kérem az új elnökség és minden egyes tisztelt Tagtársam segítségét. Ezt kellene, ezt szeretném legalább megindítani az előttünk álló rövid esztendőben.

Bodoky Tamás